

Απευθύνεται προς :

-

τις οργανώσεις, εφημερίδες, περιοδικά της κομμουνιστικής επαναστατικής αριστεράς:
ΑΚΟΣ - Αριστερή Ανασύνταξη – Αριστερές Συσπειρώσεις – Αριστερή
Αντικαπιταλιστική Συσπείρωση – Αριστερή Πολιτική – Α/συνέχεια – ΕΑΜ – Ε.Κ.Κ.Ε. –
ΚΚΕ (μ-λ) – Μέτωπο Ριζοσπαστικής Αριστεράς - Μ-Λ ΚΚΕ – ΝΑΡ - Εφημερίδα
«Ανασύνταξη» – Εφημερίδα «Μετασοβιετική Εποχή» – Περιοδικό «Δρόμοι»

-

όλους τους αγωνιστές του επαναστατικού κομμουνιστικού και μ-λ κινήματος

Αγαπητοί σύντροφοι,

Απέναντι στη σκληρή επίθεση που δέχονται οι εργαζόμενοι και η μεγάλη πλειοψηφία του λαού μας απ' τη μεριά του ιμπεριαλισμού και της ντόπιας πλουτοκρατικής ολιγαρχίας, είναι κοινή συνείδηση, πιστεύουμε, σε όλους τους μαρξιστές-λενινιστές και τους επαναστάτες κομμουνιστές ότι η σημερινή πολυδιάσπαση και ο κατακερματισμός του κινήματός μας αποτελεί σημαντικό ανασταλτικό παράγοντα για την ανάπτυξη και την προοπτική του αγώνα των εργαζομένων και της νεολαίας. Εμποδίζει χιλιάδες ταξικά συνειδητούς εργαζόμενους μέσα και έξω από τις γραμμές των ρεφορμιστικών και ρεβιζιονιστικών κομμάτων στο να αναζητήσουν αγωνιστική διεξοδο και προοπτική.

Μ' αυτές τις σκέψεις πήραμε την πρωτοβουλία να συντάξουμε το «Προσχέδιο θέσεων για τη Συσπείρωση των Δυνάμεων της Κομμουνιστικής Επαναστατικής Αριστεράς» που σας αποστέλλουμε. Με το κείμενο αυτό, πάνω στο οποίο θα θέλαμε τις απόψεις σας, στοχεύουμε:

1.

Να ενισχύσουμε το συντονισμό και την κοινή δράση σε όλα εκείνα τα πολιτικά και

Συντάχθηκε απο τον/την ΕΚΚΕ

Κυριακή, 13 Νοέμβριος 2011 11:00 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 13 Νοέμβριος 2011 11:34

κοινωνικά ζητήματα όπου υπάρχει σύμπτωση απόψεων και κοινή αγωνιστική κατεύθυνση, χωρίς αποκλεισμούς.

2.

Ταυτόχρονα, όμως, να συμβάλουμε και στο άνοιγμα ενός συντροφικού διαλόγου πάνω στα θεμελιακά ιδεολογικά και στρατηγικής φύσης ζητήματα, καθώς και στον απολογισμό του επαναστατικού κομμουνιστικού και μ-λ κινήματος. Γιατί μόνο έτσι πιστεύουμε ότι θα μπορέσουν να σταθεροποιηθούν, να αποκτήσουν βάθος και προοπτική οι επιμέρους συνεργασίες, στην κατεύθυνση της αναγέννησης και αποκατάστασης της πολιτικοϊδεολογικής και οργανωτικής ενότητας του κινήματός μας.

Με τους παραπάνω στόχους ζητούμε την πραγματοποίηση άμεσων διμερών συναντήσεων μεταξύ μας. Και, εφ' όσον θα έχουν ωριμάσει οι συνθήκες αργότερα, συναντήσεων με τη συμμετοχή περισσότερων, αν είναι δυνατό και όλων των φορέων του επαναστατικού κομμουνιστικού και μ-λ κινήματος.

Θα περιμένουμε και θα αναζητήσουμε την απάντησή σας.

Με συντροφικούς χαιρετισμούς

Δημήτρης Κατσής – μέλος του ΚΚΕ από το 1943 –

Αντιστασιακός – πρώην διοικητής τμήματος ΔΣΕ. Τηλ. 0105694119

Χρίστος Μπίστης – Γραμματέας της Κ.Ε, του ΕΚΚΕ. Τηλ. 0108816920

Βασίλης Παπασωτηρίου – μέλος του ΚΚΕ από το 1941 – Διευθυντής Α' Γραφείου Κλιμακίου του

Γενικού Στρατηγείου του ΕΛΑΣ – πρώην διοικητής τμήματος του ΔΣΕ. Τηλ. 0108219649

1. Εδώ και πάνω από μια δεκαετία, η εργατική τάξη και οι λαοί βρίσκονται στο επίκεντρο μιας πρωτοφανούς επίθεσης. Ο οδοστρωτήρας των πολυεθνικών ισοπεδώνει όλες τις κατακτήσεις του κόσμου της εργασίας στον αιώνα μας. Η «ελευθερία της αγοράς» έχει ερημώσει οικονομικά και έχει μετατρέψει σε ζούγκλα τις χώρες του πάλαι ποτέ «υπαρκτού», του προδομένου σοσιαλισμού. Η ιμπεριαλιστική «παγκοσμιοποίηση» σκορπάει την εξαθλίωση και το θάνατο σε όλο το λεγόμενο «τρίτο κόσμο». Οι λυσσαλέοι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί, οι πλανηταρχικές νεοχιτλερικές φιλοδοξίες των ΗΠΑ, η αθεράπευτη διαρθρωτική κρίση του σύγχρονου καπιταλισμού, η διαμάχη για το ξαναμοίρασμα του κόσμου, για πρώτες ύλες, αγορές και σφαίρες επιρροής, ποδοπατούν την ανεξαρτησία και το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση των λαών, υπονομεύουν με κάθε τρόπο τη διεθνιστική αλληλεγγύη των λαών, υποδαυλίζουν τον εθνικισμό, το ρατσισμό, το θρησκευτικό φανατισμό, φέρνουν μαζί τους τον όλεθρο του πολέμου.

Αντίστοιχα, οι εργαζόμενοι στη χώρα μας ζουν κι αυτοί τη μετατροπή τους σε «απασχολήσιμους» χωρίς δικαιώματα και με μισθούς πείνας που δεν εξασφαλίζουν ούτε την αναπαραγωγή της εργατικής τους δύναμης. Η φτωχομεσαία αγροτιά ξεκληρίζεται, η ανεργία καλπάζει, η εκπαιδευτική αντιμεταρρύθμιση του νόμου Αρσένη επιχειρεί την υποταγή της νεολαίας στο νέο εργασιακό μεσαίωνα, στους στόχους και τις επιδιώξεις του μεγάλου κεφαλαίου. Η κυβέρνηση της φτώχειας, της ανεργίας και του πολέμου εμπλέκει όλο και πιο βαθιά τη χώρα και το λαό μας στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς στα Βαλκάνια, υποκλίνεται απέναντι στην ιμπεριαλιστική «νέα τάξη», υποτάσσεται στα διχοτομικά σχέδια και στην αμερικάνικη επικυριαρχία στην Κύπρο και στο Αιγαίο.

2. Δεν είναι αλήθεια ότι η εργατική τάξη και οι λαοί δεν αντιστέκονται σ' αυτή την επίθεση. Αντίθετα, εδώ και μερικά χρόνια, ζούμε πρωτοφανή εργατικά ξεσπάσματα και μαχητικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων, σαν αυτή του Σιάτλ, στις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες. Στην Ελλάδα έχουμε τις πρόσφατες μεγαλειώδεις αντιϊμπεριαλιστικές και αντιπολεμικές κινητοποιήσεις που εξέφρασαν την αντίθεση της μεγάλης πλειοψηφίας του λαού στην ιμπεριαλιστική «νέα τάξη». Έχουμε ακόμα τους ξεσηκωμούς της φτωχομεσαίας αγροτιάς, τις μακρόχρονες απεργιακές κινητοποιήσεις στους καθηγητές, τους μαθητές, τους ναυτεργάτες, τους εργαζόμενους της Ολυμπιακής, τους τραπεζοϋπαλλήλους κ.λπ., που τείνουν συχνά να ξεπεράσουν τις εκφυλισμένες εργοδοτικές και αντεργατικές συνδικαλιστικές ηγεσίες τους και προχωρούν σε προωθημένες μορφές πάλης και σκληρές συγκρούσεις με την κυβερνητική πολιτική. Σε μια σειρά χώρες της Ασίας, της Αφρικής, της Λατινικής Αμερικής, στα κράτη που προέκυψαν από τη διάλυση της πρώην ΕΣΣΔ, οι λαοί εξεγείρονται, κλονίζουν ή ανατρέπουν αντιδραστικά καθεστώτα. Ωστόσο, τα κινήματα αυτά δεν είναι σε θέση να σταθεροποιήσουν νίκες και κατακτήσεις, πολύ περισσότερο να ξαναβάλουν στην ημερήσια διάταξη το ζήτημα της κοινωνικής και πολιτικής απελευθέρωσης της εργατικής τάξης και των καταπιεζόμενων λαών. Μόνο η συγχώνευσή τους μ' ένα αναγεννημένο και ενοποιημένο κομμουνιστικό κίνημα θα μπορέσει να τα οδηγήσει σε μια τέτοια κατεύθυνση.

3. Η ιστορική ανάγκη για την ανασυγκρότηση του κομμουνιστικού κινήματος σε επαναστατική βάση δεν εμφανίστηκε σήμερα. Υπάρχει ήδη από την εποχή της επικράτησης του ρεβιζιονισμού στην ΕΣΣΔ και την πραξικοπηματική πολυδιάσπαση του παγκόσμιου και του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος που επακολούθησε. Πολύμορφοι σκληροί αγώνες έγιναν από τότε, και σημειώθηκαν αλληπάλληλες προσπάθειες και θυσίες, αλλού με αξιόλογα κι αλλού χωρίς σημαντικά ακόμα αποτελέσματα, για την επαναστατική ενοποίηση και ανασύνταξη των κομμουνιστών. Στις περισσότερες περιπτώσεις, ωστόσο, όπως στη χώρα μας, το επαναστατικό κομμουνιστικό και μ-λ κίνημα βρίσκεται σε αρκετά μεγάλη αναντιστοιχία με τις πραγματικές ανάγκες των ίδιων των εργαζόμενων και με τις απαιτήσεις των καιρών.

4. Στην Ελλάδα με τις μεγάλες επαναστατικές παραδόσεις που δεν έχουν πάψει να εμπνέουν χιλιάδες παλιών και νέων αγωνιστών, όπως και σ' άλλες χώρες, αυτό οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στον κατακερματισμό και στην πολυδιάσπαση, στην απουσία επίμονων και συστηματικών προσπαθειών για την επαναστατική ενοποίηση, στην έλλειψη μιας ειλικρινούς και σε βάθος κριτικής και αυτοκριτικής προσέγγισης των πολιτικών κατευθύνσεων και της πρακτικής των επαναστατικών οργανώσεων, για τη συνόψιση των θετικών και την απόρριψη των αρνητικών εμπειριών, για την ανάπτυξη μιας σωστής πολιτικοϊδεολογικής και οργανωτικής κατεύθυνσης. Η ίδια η πολυδιάσπαση δεν είναι κάτι τυχαίο κι ακόμα περισσότερο δεν είναι κάτι «φυσιολογικό». Είναι πολύ περισσότερο αποτέλεσμα της πραξικοπηματικής επικράτησης του ρεβιζιονισμού, της μακρόχρονης ιδεολογικής, πολιτικής και οργανωτικής διάβρωσης του κινήματός μας, της συστηματικής προσπάθειας που έγινε για να ξεκόψει από τις επαναστατικές παραδόσεις του, της αναβίωσης κάθε είδους οπορτουνιστικών ρευμάτων που είχαν ηττηθεί στο παρελθόν, της ανάπτυξης νέου τύπου δεξιών και «αριστερών» παρεκκλίσεων, μικροκομματικών φέουδων, περιχαράκωσεων και σεχταρισμού.

5. Οι αναστολές και οι φοβίες παλιών συντρόφων μέσα κι έξω από το ρεβιζιονιστικό «ΚΚΕ», που δίστασαν να «ρискάρουν» το αναγκαίο ξεκίνημα από την αρχή, να ενισχύσουν και να βοηθήσουν ανώριμες, έστω, αλλά επαναστατικές προσπάθειες· οι συγκεκριμένες πολιτικές και ιδεολογικές διαφωνίες που εμφανίστηκαν σ' αυτές τις συνθήκες· οι όποιες «ιδιορρυθμίες», οι ιδιοτέλειες και οι αρχηγισμοί των ιθυνόντων που παρουσιάστηκαν· η ανακύκλωση οπορτουνιστικών απόψεων του παρελθόντος· όλ' αυτά δεν είναι δυνατόν ν' αντιμετωπιστούν παρά μονάχα με πολιτικούς και ιδεολογικούς όρους. Τα λάθη και οι παρεκκλίσεις πρέπει να αντιμετωπιστούν συντροφικά. Η σύνθεση των απόψεων πρέπει να γίνει σε επαναστατική κατεύθυνση. Ο ρεβιζιονισμός, που κατέστρεψε τόσα κόμματα, δεν θα εξαφανιστεί από μόνος του. Για την πραγματική συντριβή του και για την επαναστατική ενοποίηση του κινήματός μας θα χρειαστούν οι επίμονες, ανιδιοτελείς, κριτικές και αυτοκριτικές προσπάθειες όλων.

6. Ωστόσο σήμερα τίποτα πια δε δικαιολογεί την παθητική αντιμετώπιση της πολυδιάσπασης. Οι ίδιες οι συνθήκες έχουν αναδείξει επανειλημμένα επιτυχείς πρωτοβουλίες ενότητας στη δράση ανάμεσα σε διαφορετικές επαναστατικές δυνάμεις, που πρέπει να ενισχυθούν με κάθε τρόπο και ν' αποκτήσουν πιο μόνιμο και σταθερό χαρακτήρα.

Είναι, όμως, ανάγκη σ' αυτά τα πλαίσια ν' ανοίξει και η συζήτηση για τα μεγάλα στρατηγικά ζητήματα του κινήματος, αν θέλουμε οι όποιες επιμέρους πρωτοβουλίες να αποκτήσουν βάθος, διέξοδο και προοπτική. Χωρίς βιασύνες, κουκουλώματα και συγκολλήσεις που θα τυναχτούν και πάλι στον αέρα με την πρώτη δυσκολία, είναι ανάγκη να ανοίξουμε και τα ζητήματα για την απαλλαγή της επαναστατικής θεωρίας από τη ρεβιζιονιστική παραχάραξη και διαστρέβλωση, να την αναπτύξουμε ζωντανά και δημιουργικά για την αναλυτική προσέγγιση και την επαναστατική επίλυση των σύγχρονων προβλημάτων, στην υπηρεσία της κοινής δράσης και με κριτήριο την πράξη για την ανάπτυξη του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Αυτή την ανάγκη για μια συνολική κατάθεση και ανταλλαγή απόψεων, χωρίς την παράκαμψη, αλλά με την ειλικρινή τοποθέτηση των κεντρικών ιδεολογικών και πολιτικών ζητημάτων, παράλληλα με την προώθηση της κοινής δράσης όπου αυτό είναι δυνατό και αναγκαίο, υπηρετεί και το κείμενο που ακολουθεί.

ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

7. Ο εικοστός αιώνας σφραγίστηκε από τις μεγάλες προλεταριακές επαναστάσεις, τις σοσιαλιστικές κατακτήσεις, αλλά και από τις προδοσίες και τη ρεβιζιονιστική αντεπανάσταση. Όσον καιρό τα κομμουνιστικά κόμματα, παρά τα λάθη και τις αδυναμίες τους, επέμεναν στη δημιουργική εφαρμογή των επαναστατικών αρχών της μαρξιστικής-λενινιστικής θεωρίας στη μεταβαλλόμενη διεθνή κατάσταση και στις συγκεκριμένες συνθήκες κάθε χώρας, η παγκόσμια επανάσταση ακολουθούσε μια σταθερή ανοδική πορεία. Η εγκατάλειψη της επαναστατικής κατεύθυνσης με την επικράτηση του σύγχρονου ρεβιζιονισμού οδήγησε την εργατική τάξη και τους λαούς από ήττα σε ήττα, έσπρωξε το κομμουνιστικό κίνημα σε μια βαθιά, διαλυτική κρίση με αποτέλεσμα τη σοβαρή σημερινή του οπισθοδρόμηση.

Η αποκατάσταση της ζωντανής ψυχής του μαρξισμού-λενινισμού, ενάντια στη σκόπιμη αστική διαστρέβλωση και τη ρεβιζιονιστική προδοσία, δεν είναι σήμερα δυνατή χωρίς την υπεράσπιση και αξιοποίηση, από το σημερινό κίνημα, της κοσμοϊστορικής προσφοράς των προλεταριακών επαναστάσεων και των μεγάλων ηγετών του παγκόσμιου κομμουνιστικού

κινήματος.

8. Του Μαρξ και του Ένγκελς, που δεν αποκάλυψαν μόνο τους βασικούς νόμους κίνησης της καπιταλιστικής κοινωνίας, τη γενική ισχύ των οποίων ακόμα και οι αστοί αναγκάζονται συχνά να αναγνωρίσουν, αλλά που, ακόμα περισσότερο, μετατρέποντας την υπόθεση του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού από ουτοπία σε επιστήμη, υπογράμμισαν την ανάγκη για «την οργάνωση των προλετάρων σε τάξη και επομένως σε πολιτικό κόμμα» και, βγάζοντας τα διδάγματα της Παρισινής Κομμούνας, έδειξαν ότι η τελική συνέπεια της πάλης των τάξεων δεν μπορεί να είναι άλλη από την επαναστατική συντριβή του αστικού κράτους και την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου. Κι αυτό ως βασική προϋπόθεση για την ολόπλευρη ανάπτυξη της προλεταριακής δημοκρατίας, ως αναγκαίο πέρασμα στην κατάργηση όλων των τάξεων, στην «απονέκρωση» του κράτους και στην αταξική κοινωνία.

9. Του Λένιν που, παλεύοντας ενάντια στη σοσιαλδημοκρατική προδοσία, υπεράσπισε και ανέπτυξε παραπέρα το μαρξισμό, συνέτριψε τις θεωρίες για τον «υπεριμπεριαλισμό» και την «ειρηνική μετεξέλιξη» του ιμπεριαλιστικού συστήματος, αποκάλυψε τις αγιάτρευτες εσωτερικές αντιθέσεις του καπιταλισμού στο ανώτατο μονοπωλιακό του στάδιο, επεξεργάστηκε τη στρατηγική και την τακτική της σοσιαλιστικής επανάστασης, τις θεωρίες για το κόμμα νέου τύπου, για το εθνικό ζήτημα, για τον «αδύνατο κρικό», για τη δυνατότητα οικοδόμησης του σοσιαλισμού σε μια χώρα ως την πιο αποφασιστική συμβολή στην προώθηση της διεθνιστικής αποστολής του προλεταριάτου και στην ενίσχυση του παγκόσμιου εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος. Οδηγώντας στη νίκη τη μεγάλη οκτωβριανή επανάσταση, χάραξε τη γενική γραμμή για την περίοδο της μετάβασης από τον καπιταλισμό στην κομμουνιστική αταξική κοινωνία.

10. Του Στάλιν που, διαψεύδοντας τις προσδοκίες της διεθνούς κεφαλαιοκρατίας, αλλά και κάθε είδους οπορτουνιστικών ρευμάτων στο εσωτερικό της ΕΣΣΔ και του ΚΚΣΕ (τροτσκιστών, ζηνοβιφικών, μπουχαρινικών κ.λπ.), που θεωρούσαν αδύνατη την οικοδόμηση του σοσιαλισμού σε μια καθυστερημένη χώρα, έβαλε αποφασιστικά στην πράξη τις αρχές του λενινισμού, προώθησε τη σοσιαλιστική εκβιομηχάνιση και κολεκτιβοποίηση, τη σταθεροποίηση της δικτατορίας του προλεταριάτου, την αλματώδη πολιτιστική ανάπτυξη, την οικοδόμηση μιας ισχυρής σοσιαλιστικής χώρας. Η οκτωβριανή επανάσταση, αντί για μεμονωμένο ιστορικό επεισόδιο, σαν την Παρισινή Κομμούνα, μετατράπηκε έτσι σε ιστορικό γεγονός μεγάλης διάρκειας που άλλαξε τη μορφή του σύγχρονου κόσμου.

Επί κεφαλής του αντιφασιστικού αγώνα των λαών στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, η ΕΣΣΔ των Λένιν και Στάλιν συνέβαλε καθοριστικά στη συντριβή του φασιστικού άξονα και του γερμανικού ιμπεριαλισμού, δίνοντας μια τεράστια ώθηση στους επαναστατικούς αγώνες

της εργατικής τάξης και των λαών σ' ολόκληρο τον κόσμο.

11. Του Μάο Τσε Τουνγκ που, με τις θεωρίες και την πρακτική της αντιϊμπεριαλιστικής-νεοδημοκρατικής επανάστασης και του παρατεταμένου λαϊκού πολέμου, οδήγησε την εργατική τάξη και τις πλατιές λαϊκές μάζες στην εξουσία σε μια τεράστια μισο-αποικιακή και μισο-φεουδαρχική χώρα του τρίτου κόσμου, ενισχύοντας έτσι σημαντικά το επαναστατικό κίνημα των λαών, που οδήγησε στην κατάρρευση το αποικιοκρατικό σύστημα μετά το Β' Παγκόσμιο πόλεμο. Με το μετασχηματισμό της νεο-δημοκρατικής σε σοσιαλιστική επανάσταση, η Κίνα, σε αντίθεση με την τεράστια πλειοψηφία των εξαρτημένων χωρών του τρίτου κόσμου, έλυσε το επισιτιστικό της πρόβλημα και δημιουργούσε τις βάσεις για την ολόπλευρη οικονομική και βιομηχανική της ανάπτυξη.

Ιδιαίτερη ήταν η συμβολή του Μάο Τσε Τουνγκ στη διεθνή πάλη που διεξήγαγαν οι μαρξιστές-λενινιστές κατά του σύγχρονου ρεβιζιονισμού, στην ανάπτυξη του αντιϊμπεριαλιστικού-αντιηγεμονιστικού απελευθερωτικού κινήματος των λαών και στη συνόψιση των μέχρι τότε εμπειριών της σοσιαλιστικής οικοδόμησης. Στην παραπέρα ανάπτυξη της μ-λ θεωρίας για τη σοσιαλιστική κοινωνία που περιλαμβάνει μια αρκετά μεγάλη ιστορική περίοδο, στη διάρκεια της οποίας οι τάξεις δεν έχουν εξαλειφθεί ολοκληρωτικά, η ταξική πάλη ανάμεσα στο σοσιαλιστικό και τον καπιταλιστικό δρόμο συνεχίζεται και γι' αυτό εξακολουθεί να υπάρχει ο κίνδυνος της καπιταλιστικής παλινόρθωσης, καθώς και η ανάγκη της συνέχισης της επανάστασης με τη θαρραλέα κινητοποίηση των μαζών, σαν αυτή που επιχειρήθηκε στη διάρκεια της Μεγάλης Προλεταριακής Πολιτιστικής Επανάστασης, στις συνθήκες της δικτατορίας του προλεταριάτου.

12. Αναπόσπαστο κομμάτι, τέλος, της επαναστατικής συνεισφοράς του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος, που πρέπει να υπερασπιζόμαστε και να αξιοποιούμε, είναι όλες οι αυθεντικές επαναστάσεις, καθώς και το έργο των ηγετών τους στη διάρκεια του αιώνα μας στην Ευρώπη, αλλά και -ιδιαίτερα μετά το Β' παγκόσμιο πόλεμο- στην Κορέα, στο Βιετνάμ, στην Κούβα και σ' άλλες περιοχές του πλανήτη, καταφέροντας σκληρά πλήγματα στο ιμπεριαλιστικό και καπιταλιστικό σύστημα και διαμορφώνοντας έναν διεθνή συσχετισμό των δυνάμεων ευνοϊκό για την παγκόσμια σοσιαλιστική επανάσταση.

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ Η ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΤΗΣ

13. Αν και η αποκάλυψη των αιτιών και των λαθών που οδήγησαν στην επικράτηση του ρεβιζιονισμού στην ΕΣΣΔ και στο παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα δεν μπορεί να θεωρηθεί ακόμη πλήρης και οριστική, ένα πράγμα έχει γίνει ξεκάθαρο για τους επαναστάτες κομμουνιστές και τους μαρξιστές-λενινιστές σ' ολόκληρο τον κόσμο: ότι η επικράτηση του Χρουστσόφ και της ρεβιζιονιστικής του κλίκας στην ηγεσία του ΚΚΣΕ αποτέλεσε το σημείο καμπής για την πορεία εκφυλισμού που έφερε τη διάσπαση και την κρίση στο παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα.

14. Η επικράτηση των θεωριών για το «κράτος όλου του λαού» και το «κόμμα όλου του λαού» είχαν ως συνέπεια τη διάβρωση και ανατροπή της δικτατορίας του προλεταριάτου, την εγκατάλειψη της ταξικής πάλης ενάντια στην επιρροή της αστικής τάξης, τη διαμόρφωση μιας αστικής τάξης νέου τύπου στο κόμμα και το κράτος η οποία, από κοινού με τα κατάλοιπα των παλιών εκμεταλλευτριών τάξεων που είχαν ανατραπεί, άνοιγε το δρόμο για την αντεπανάσταση.

Η θεωρία και η πρακτική της «συνεργασίας ανάμεσα στις ΗΠΑ και την ΕΣΣΔ για τη διασφάλιση της ειρήνης» κατάφερε ισχυρά πλήγματα στο παγκόσμιο αντιϊμπεριαλιστικό κίνημα, την ίδια ώρα που οι θεωρίες για τη «διεθνή δικτατορία του προλεταριάτου» και την «περιορισμένη κυριαρχία», ο ηγεμονισμός και οι επεμβάσεις ενάντια σε άλλες σοσιαλιστικές χώρες και «αδελφά κόμματα», μετέτρεπαν την ΕΣΣΔ σε ηγεμονιστική-ιμπεριαλιστική υπερδύναμη με κύριο στόχο της το μοίρασμα του κόσμου σε σφαίρες επιρροής και την παγκόσμια ηγεμονία.

Τέλος, η θεωρία για τον «κοινοβουλευτικό δρόμο» και το «ειρηνικό πέρασμα στο σοσιαλισμό» ήρθε να ενισχύσει την κυριαρχία της αστικής τάξης και, ενώ αποθράσυνε τη διεθνή αντίδραση και τις δυνάμεις του φασισμού, δυνάμωνε κάθε είδους δεξιά-σοσιαλδημοκρατικά ρεύματα μέσα και έξω από τα κομμουνιστικά κόμματα, επιταχύνοντας τον εκφυλισμό και τη διάσπαση, τον ευνουχισμό και το πιασγύρισμα μέσα στο διεθνές κομμουνιστικό κίνημα.

15. Αυτή η ιδεολογική και πολιτική κατεύθυνση που ακολουθήθηκε αδιάλειπτα από το 20ό Συνέδριο και μετά, χαρακτήρισε την πολιτική τόσο του Χρουστσόφ όσο και του Μπρέζνιεφ και είναι αυτή που προετοίμασε το έδαφος για την «περεστρόικα», την ολοκληρωτική παλινόρθωση του καπιταλισμού και τη διάλυση της ΕΣΣΔ στα χρόνια του Γκορμπατσόφ και του Γέλτσιν. Γίνεται ακόμα φανερό ότι αυτή η πολιτική, που στηρίχτηκε στη συστηματική διαστρέβλωση και δυσφήμιση του έργου του Στάλιν, δεν είχε στόχο τη «διόρθωση των λαθών» της πρώτης αυτής απόπειρας για οικοδόμηση του σοσιαλισμού και την «αποκατάσταση των λενινιστικών αρχών», όπως ισχυρίζονταν οι ρεβιζιονιστές, αλλά την

ανατροπή των κατακτήσεων του Οκτώβρη και του έργου του Λένιν συνολικά. Μ' αυτή την έννοια, ο αντισταλινισμός δεν είναι παρά μια ιδιαίτερα ύπουλη επίθεση ενάντια στην επαναστατική υπόθεση της εργατικής τάξης, μια άλλη έκφραση του αντιλενινισμού και του αντικομμουνισμού.

16. Το Κ.Κ.Κίνας, το Κ.Ε.Αλβανίας, καθώς και μια σειρά ηγέτες του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος κατάγγειλαν τότε τη ρεβιζιονιστική προδοσία. Εκατοντάδες χιλιάδες και εκατομμύρια κομμουνιστές ακολούθησαν το παράδειγμά τους, χωρίς να λογαριάσουν κόπους και θυσίες. Τα νεαρά μ-λ κόμματα και οργανώσεις που δημιουργήθηκαν σ' εκείνες τις συνθήκες, πήραν συχνά σημαντικές επαναστατικές πρωτοβουλίες ενάντια στην προδοτική πολιτική και την υπονόμευση από τη μεριά του σύγχρονου ρεβιζιονισμού. Παρά τις αδυναμίες, τα λάθη και τις παρεκκλίσεις που τα χαρακτήρισαν, ένα νέο ξεκίνημα για την ανασυγκρότηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος στις μέρες μας δεν μπορεί παρά να στηριχτεί στη συνόψιση των εμπειριών από αυτούς τους αγώνες και στη συνέχισή τους με ακόμα μεγαλύτερη ωριμότητα και αποφασιστικότητα στις σημερινές συνθήκες. Μέχρι τις μέρες μας, νέες δυνάμεις αποσπώνται ολοένα από τα ρεφορμιστικά και ρεβιζιονιστικά κόμματα, αναζητώντας μια αγωνιστική και επαναστατική διέξοδο.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

17. Η πορεία του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος ήταν ανάλογη με αυτήν του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος. Μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '50, παρά τις όποιες αδυναμίες και τα λάθη του, η πορεία του κινήματος χαρακτηρίστηκε από μεγάλους επαναστατικούς αγώνες και ήταν γενικά ανοδική. Η αντίστροφη μέτρηση άρχισε με την πραξικοπηματική επιβολή του ρεβιζιονισμού, τη συκοφαντική δυσφήμιση και τη βίαιη καθαίρεση της νόμιμης ηγεσίας του, την πολυδιάσπαση και την κρίση που έφερε μαζί της η ανατροπή της γενικής επαναστατικής του κατεύθυνσης. Τα συμπεράσματα από την ιστορία του αποτελούν οδηγό και για τη σημερινή του αναγέννηση.

18. Η δημιουργία του κόμματος της εργατικής τάξης στη χώρα μας δεν έπεσε από τον ουρανό και δεν ήταν «επινόηση» της μιας ή της άλλης ομάδας επαναστατών. Είχε προετοιμαστεί από καιρό μέσα από τις προσπάθειες των διάσπαρτων σοσιαλιστικών ομίλων που προσπαθούσαν να συγχωνεύσουν τις σοσιαλιστικές ιδέες με το εργατικό κίνημα της εποχής. Η ίδρυσή του με την επωνυμία ΣΕΚΕ, στα 1918, πραγματοποιήθηκε μέσα από τη συνένωση αυτών των ομίλων, σε συνθήκες εσωτερικού σπαραγμού των κυρίαρχων τάξεων, ενίσχυσης της εργατικής τάξης με την ανάπτυξη της βιομηχανίας, καταπόνησης των πλατιών λαϊκών μαζών από αλλεπάλληλους πολέμους και με την

καταλυτική επιρροή της μεγάλης Οκτωβριανής Επανάστασης. Με δυο λόγια, το κόμμα αυτό που το 1920 προσχωρούσε στην 3η Κομμουνιστική Διεθνή και το 1924 ονομαζόταν ΚΚΕ - ελληνικό τμήμα της Κομμουνιστικής Διεθνούς, «το γέννησαν ο πόνος και τα βάσανα του λαού μας και το γαλούχησε, το λίκνισε η μεγάλη ρούσικη επανάσταση» (Ν. Ζαχαριάδη: «Θέσεις για την ιστορία του ΚΚΕ»).

19. Το ΚΚΕ, από τη στιγμή της ίδρυσής του, δεν σταμάτησε να παλεύει ακούραστα για την οργάνωση και προώθηση των συμφερόντων των εργαζομένων. Με την ίδρυσή του, ωστόσο, μπαίνει σε μια βαθιά και μακρόχρονη εσωτερική κρίση. Κι αυτό γιατί «ενώ αντικειμενικά η κατάσταση το καλεί να οργανώσει και καθοδηγήσει τον εργαζόμενο λαό στη λαοκρατική δημοκρατική μεταβολή, που είναι ώριμη, υποκειμενικά το κόμμα δεν μπορεί να τοποθετηθεί σωστά στο πεδίο των πολιτικών και κοινωνικών συγκρούσεων της περιόδου». Βρίσκεται ακόμα κάτω από κάθε λογής ξένες επιρροές, «μεταφέρει από έξω γενικές, αφηρημένες, δογματικές θέσεις και διαπιστώσεις, χρησιμοποιεί έτσι είτε αλλιώς αφηρημένη επαναστατική φρασεολογία, δεν μπορεί όμως μέσα από τη νεοελληνική κοινωνική πραγματικότητα να χαράξει το νεοελληνικό μπολσεβίκικο δρόμο εξέλιξης» (Ν. Ζαχαριάδη: «Θέσεις για την ιστορία του ΚΚΕ»). Σε συνθήκες κρίσιμων πολιτικών ανακατατάξεων, αδυνατεί να μπει επί κεφαλής του λαού και πέφτει σε αριστερές και δεξιές παρεκκλίσεις. Μέσα στις γραμμές του ξεσπάει έντονη εσωκομματική πάλη. Ο οπορτουνισμός (1918-24), ο λικβινταρισμός (1926-28), ο φραξιονισμός χωρίς αρχές (1929-31) απειλούν να το οδηγήσουν στη διάλυση.

20. Με τη βοήθεια της Κ.Δ., το 1931 το ΚΚΕ δίνει μια πρώτη μάχη με τον οπορτουνισμό και αρχίζει να πραγματοποιεί αποφασιστικά βήματα για την ωρίμανση και την άντρωσή του. Η διόρθωση της πορείας του κόμματος δεν μπορεί, ωστόσο, να αποδοθεί αποκλειστικά στην Κ.Δ. (είχαν υπάρξει κι άλλες παρεμβάσεις πριν από αυτήν, χωρίς αποτέλεσμα), αλλά πρώτα και κύρια στην ανάδειξη νέας καθοδήγησης με επικεφαλής το Ν. Ζαχαριάδη. Αποκρούοντας τη φραξιονιστική, χωρίς αρχές διαμάχη, στη νέα αυτή περίοδο το ΚΚΕ έβαζε κεντρικό του καθήκον τη μελέτη σε βάθος των αναγκών και των άμεσων διεκδικήσεων της εργατικής τάξης, καθώς και το οργάνωμα της πάλης των μαζών μ' εκείνες τις μορφές που θα ανταποκρίνονται κάθε φορά στις δοσμένες συνθήκες, για το αδιάκοπο άπλωμα, τη συνένωσή και το ανέβασμά τους μέχρι τη μαζική πολιτική απεργία και την επαναστατική εξέγερση. «Βήμα, βήμα. Αίμα, αίμα» ριζωνε έτσι όλο και πιο βαθιά μέσα στους αγώνες των εργαζομένων, πράγμα που αποτελούσε «το βασικό κρίκο στη σειρά των καθηκόντων του κόμματος, που η κατοχή του θα του επέτρεπε να κρατά ολόκληρη την αλυσίδα».

21. Η αδιάκοπη αυτή επαφή με το λαό συνέβαλε σημαντικά στη βαθύτερη μελέτη και γνώση της ελληνικής πραγματικότητας, στο χάραγμα του δρόμου για την κοινωνική επανάσταση. Αποσαφηνίστηκε η σημασία της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και προχώρησε σε βάθος η

κριτική του πολιτικοϊδεολογικού οικοδομήματος της «Μεγάλης Ιδέας». Αποκαλύφθηκαν σημαντικές κοινωνικές και πολιτικοϊδεολογικές ιδιομορφίες της κατάστασης των μαζών και αναπτύχθηκαν παραπέρα οι μέθοδοι για την απόσπασή τους από την αστική επιρροή. Με τη γραμμή του αντιφασιστικού μετώπου στη δεκαετία του '30, η εργατική τάξη και το ΚΚΕ διεκδικούσαν κιόλας την ηγεμονία του λαϊκού κινήματος και αναδείχνονταν σε κύριο υπερασπιστή των δημοκρατικών ελευθεριών του λαού, της κοινωνικής απελευθέρωσης και της ανεξαρτησίας του τόπου.

22. Παραμένοντας ιδεολογικά και πολιτικά αδάμαστο μπροστά στην καταλυτική επίθεση, τις εξορίες και τα βασανιστήρια της αγγλόδουλης, μεταξικής, μοναρχοφασιστικής δικτατορίας, ανέβαζε ακόμα περισσότερο το κύρος του μέσα στο λαό. Με το ιστορικό γράμμα του αρχηγού του Ζαχαριάδη μέσα από τις φυλακές το 1940, το ΚΚΕ έλυσε, πρωτοπόρο σ' όλη την Ευρώπη, στρατηγικής σημασίας ζητήματα του αντιφασιστικού αγώνα. Γίνονταν αυτό ο εκφραστής του ΟΧΙ του λαού απέναντι στην επίθεση του άξονα και, οργανώνοντας το λαό, μετά τη λιποταξία της αστικής τάξης στην περίοδο της γερμανοϊταλικής κατοχής, τον καθοδηγούσε στην εποποιία της Εθνικής Αντίστασης, για να γίνει αυτό «ο συνεχιστής και κληρονόμος των πιο λαμπρών, επαναστατικών, εθνικών παραδόσεων, ό,τι καλύτερου, ηρωικότερου, προοδευτικότερου δημιούργησε ο ελληνικός λαός».

Το μεγαλειώδες αυτό κίνημα προδόθηκε γιατί, στις συνθήκες της κατοχής, τα δεξιά οπορτουνιστικά στοιχεία της περιόδου '18-'31 κατόρθωσαν να αναρριχηθούν και πάλι στην ηγεσία του κόμματος, για να το οδηγήσουν ύστερα από μια σειρά απαράδεκτους συμβιβασμούς με τον εγγλέζικο ιμπεριαλισμό και την ντόπια ολιγαρχία, στη συνθηκολόγηση και την ήττα.

23. Αλλά και μετά την ήττα του χιτλερικού φασισμού, στις συνθήκες του κύματος της τρομοκρατίας και του μονόπλευρου εμφυλίου πολέμου που είχαν εξαπολύσει οι εγγλέζοι ιμπεριαλιστές και οι ντόπιοι υποτακτικοί τους, το ΚΚΕ, με επί κεφαλής και πάλι το Ν. Ζαχαριάδη, κατόρθωσε να αντλήσει νέες δυνάμεις και ν' αντιπαρατάξει ένα δεύτερο μεγάλο ΟΧΙ τόσο απέναντι στους εγγλέζους, όσο στη συνέχεια και απέναντι στο νέο επίδοξο ηγεμόνα του κόσμου, τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και την ξενόδουλη ελληνική αστική τάξη.

Ο δεύτερος αυτός ένοπλος αγώνας ήρθε να ξαναδώσει επαναστατική κατεύθυνση για το λαό, με άμεσο πρόγραμμα τη δίκαιη, δημοκρατική και ειρηνική επίλυση των εσωτερικών ζητημάτων και με στρατηγικό στόχο την οικονομική, πολιτική και πολιτιστική αναγέννηση σε μια «λαοκρατούμενη σοσιαλιστική Ελλάδα». Δεν μπόρεσε να οδηγηθεί στη νίκη γιατί δεν

στάθηκε δυνατόν να ολοκληρωθεί η πάλη κατά του οπορτουνισμού που είχε οδηγήσει και στο χαντάκωμα της Εθνικής Αντίστασης. Γιατί δεν αναπτύχθηκαν ολόπλευρα και έγκαιρα οι λαϊκές δυνάμεις στις πόλεις και στην ύπαιθρο κι έτσι δεν μπόρεσαν να αξιοποιηθούν οι άμεσες και έμμεσες εφεδρείες του κινήματος. Τέλος, γιατί με την αντεπαναστατική στροφή της Γιουγκοσλαβίας, άλλαξαν οι συσχετισμοί στα Βαλκάνια και το κίνημα αποκόπηκε σε μεγάλο βαθμό από κάθε εξωτερική στήριξη και βοήθεια.

24. Ακόμα μια φορά, ύστερα κι από αυτή τη δεύτερη ήττα και την υποχώρηση, το ΚΚΕ κατόρθωσε και πάλι να ανασυγκροτήσει γρήγορα τις δυνάμεις του. Αναπτύσσοντας τη γραμμή για ένα πλατύ αντιαμερικανικό πατριωτικό και δημοκρατικό μέτωπο στην πορεία προς τη σοσιαλιστική επανάσταση, μπήκε και πάλι επικεφαλής του λαϊκού κινήματος για να αναδειχτεί μέχρι το 1956 ο πόλος συσπείρωσης όλης της προοδευτικής και δημοκρατικής Ελλάδας, ενάντια στην αμερικανοκρατία, την εσωτερική αντίδραση και την υποτέλεια.

ΞΕΝΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ–ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΣΤΟ ΚΚΕ

25. Η ανατροπή της επαναστατικής φυσιογνωμίας, ο εκφυλισμός και τα διαλυτικά φαινόμενα που επιβλήθηκαν στο ελληνικό κομμουνιστικό κίνημα από τα μέσα της δεκαετίας του '50, δεν ήταν αποτέλεσμα εσωτερικών διεργασιών και μιας κρίσης με αφετηρία δικές του, κύρια, εσωτερικές αντιθέσεις και προβλήματα. Αντίθετα, μέχρι την περίοδο αυτή, το ΚΚΕ, παρ' όλο που συνέχιζε στο εσωτερικό του την πάλη με τον οπορτουνισμό, είχε σε μεγάλο βαθμό επουλώσει τις πληγές του από την ήττα και την υποχώρηση του '49, είχε κατακτήσει μια αναμφισβήτητη ηγεμονική θέση μέσα στο λαϊκό κίνημα, βρισκόταν επικεφαλής ενός πλατιού και ρωμαλέου αντιαμερικανικού και αντιϊμπεριαλιστικού, επαναστατικού και δημοκρατικού κινήματος. Ως αποτέλεσμα των αγώνων όλης αυτής της περιόδου πρέπει να εκτιμήσουμε και την ανάδειξη του αριστερού κινήματος στη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης με τις εκλογές του 1958, όταν εξέλεξε 79 βουλευτές στο ελληνικό κοινοβούλιο.

26. Αυτή την ελπιδοφόρα και ανοδική πορεία ήρθε να ανατρέψει η ανοιχτή εξωτερική επέμβαση και το αντεπαναστατικό πραξικόπημα, που διοργάνωσαν από κοινού οι χρυσόσοφικοί ρεβιζιονιστές μαζί με τους ομοϊδεάτες τους οπορτουνιστές και αντεπαναστάτες στις γραμμές του ΚΚΕ, οι οποίοι είχαν επανειλημμένα καταδικαστεί και απομονωθεί από πλατιές δημοκρατικές διαδικασίες. Το πραξικόπημα αυτό, που ξεκίνησε με τα γνωστά γεγονότα της Τασκένδης, συνεχίστηκε με την ανατροπή της επαναστατικής του ηγεσίας και το διορισμό μιας εγκάθετης Κ.Ε. στις διαβόητες 6η και 7η Ολομέλειες, κάτω

από την κηδεμονία του ΚΚΣΕ και άλλων ρεβιζιονιστικών κομμάτων της Αν. Ευρώπης. Η αντεπαναστατική αυτή επέμβαση ολοκληρώθηκε με τη βίαιη εκδίωξη της μεγάλης πλειοψηφίας του 85% των κουκουέδων πολιτικών προσφύγων και την πραξικοπηματική διαγραφή τους, με τη διάλυση των παράνομων οργανώσεων του κόμματος στην Ελλάδα, με την αντεπαναστατική σύλληψη, εξορία και την τελική εξόντωση του ηγέτη του Ν. Ζαχαριάδη στο Σουργκούτ της Σιβηρίας.

27. Το πραξικόπημα αυτό ήταν απαραίτητο για να επιβληθεί η γραμμή της «ειρηνικής συνύπαρξης» και της «ειρηνικής άμιλλας» στις σχέσεις ανάμεσα στο σοσιαλισμό και τον ιμπεριαλισμό, αντί για την ανάπτυξη του προλεταριακού διεθνισμού απέναντι στην παγκόσμια εργατική τάξη και τους λαούς, καθώς και η γραμμή του «ειρηνικού περάσματος» στο σοσιαλισμό στις καπιταλιστικές χώρες. Οι μεγάλοι επαναστατικοί αγώνες, αλλά και οι προδοσίες σε βάρος του ελληνικού εργατικού και λαϊκού κινήματος αποσιωπήθηκαν και συγκαλύφθηκαν πίσω από τη συκοφαντική, ατεκμηρίωτη και αφοριστική καταδίκη ως «αριστεριστικής» και «σεχταριστικής» της πολιτικής του σ. Ν. Ζαχαριάδη – της πολιτικής δηλαδή που είχε φέρει την εργατική τάξη και το κόμμα της επικεφαλής των πλατιών λαϊκών μαζών. Ως «σεχταριστική» και «τυχοδιωκτική» καταδικάστηκε και η στρατηγική κατεύθυνση του ΚΚΕ που είχε προτείνει η 4η Ολομέλεια του 1953, συνοψίζοντας όλη τη μέχρι τότε πείρα και τις επεξεργασίες του κόμματος, όπου τονίζονταν ότι « η μελλοντική λαϊκή επανάσταση στην Ελλάδα θα είναι λαϊκοδημοκρατική–σοσιαλιστική. Η εξουσία που θα εγκαθιδρυθεί θα είναι λαϊκή δημοκρατία και θα εκπληρώνει τις λειτουργίες της δικτατορίας του προλεταριάτου».

28. Με τον ισχυρισμό ότι το Σχέδιο Προγράμματος του '53 «πηδούσε ολόκληρο στάδιο της επανάστασης», η νέα εγκάθετη ηγεσία ανέπτυξε με την 6η Ολομέλεια εκτιμήσεις για ένα «αστικοδημοκρατικό στάδιο», χάραξε το δρόμο για μια «δημοκρατική αλλαγή» που, απογυμνώνοντας την «απαλλαγή» της χώρας από τα «ξένα ιμπεριαλιστικά δεσμά» και την «ανεξαρτησία» από κάθε κοινωνικό και σοσιαλιστικό περιεχόμενο, θα πραγματοποιούνταν δήθεν «ειρηνικά, χωρίς εμφύλιο πόλεμο». Στην υπηρεσία αυτής της κατεύθυνσης επινοήθηκε χωρίς καμιά επιστημονική ανάλυση και η ύπαρξη μιας «εθνικής αστικής τάξης», η οποία «δείχνει τάσεις αντίστασης στην ξενική εξάρτηση». Εγκαινιάστηκε έτσι η ολέθρια γραμμή ουράς απέναντι στα αστικά κόμματα που χαντάκωσε το κομμουνιστικό κίνημα τα επόμενα χρόνια.

29. Η ευθυγράμμιση με την πολιτική της Ένωσης Κέντρου στη δεκαετία του '60· οι οπορτουνιστικές αυταπάτες για το ρόλο και τις επιδιώξεις του ιμπεριαλισμού και της ντόπιας αντίδρασης, που άφηναν ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά ανέτοιμο το λαϊκό κίνημα απέναντι στο φασιστικό πραξικόπημα της 21ης του Απρίλη 1967· το βάθεμα της κρίσης του οπορτουνισμού και η νέα διάσπαση ανάμεσα σε «ΚΚΕ» και «ΚΚΕ εσ.» το 1968· η πολυδιάσπαση και η βαθιά καταλυτική κρίση του αριστερού και κομμουνιστικού μας

κινήματος· η συστηματική υπονόμευση του αυτόνομου και επαναστατικού αντιφασιστικού κινήματος στα χρόνια της φασιστικής δικτατορίας, στο όνομα της συμμαχίας με την αστική αντιπολίτευση· η καταδίκη της λαϊκής εξέγερσης του Πολυτεχνείου, που χαρακτηρίστηκε «προβοκάτσια» από την εγκάθετη ηγεσία του «ΚΚΕ». Όλα αυτά ήταν νομοτελειακή συνέπεια και συνέχεια της αντεπαναστατικής στροφής του 1956.

30. Αντίστοιχα, η δήλωση νομιμοφροσύνης του Ν. 59 στα χρόνια της μεταπολίτευσης· η ολόπλευρη υποταγή στο ΚΚΣΕ από τον Χρυσόστοφ μέχρι τον Μπρέζνιεφ και από τον Μπρέζνιεφ μέχρι τον Γκορμπατσόφ, ακόμα και τον Γέλτσιν, που όλους τους χαιρέτιζαν και τους στήριζαν ως αναμφισβήτητους ηγέτες του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος· η αυξανόμενη γραφειοκρατικοποίηση και αποστέωση του ρεβιζιονιστικού «ΚΚΕ», παράλληλα με τις τραμπούκικες επιθέσεις ενάντια σε κάθε αριστερή επαναστατική προσπάθεια, καθώς και η συστηματική υπονόμευση του αυτόνομου ταξικού και αγωνιστικού χαρακτήρα του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος· αυτή είναι και η πρόσφατη εικόνα του ρεβιζιονισμού που γνώρισε το εργατικό και λαϊκό μας κίνημα μετά την κατάρρευση της φασιστικής χούντας. Αποκορύφωμα του δεξιού αντεπαναστατικού κατήφορου που μετέτρεψε το πάλαι ποτέ επαναστατικό κόμμα της εργατικής τάξης σε υποτακτικό και «κατοικίδιο» του συστήματος, υπήρξε η ίδρυση του ΣΥΝ πάνω σε απροκάλυπτα σοσιαλδημοκρατικές θέσεις και η ανοιχτή σύμπραξη με τη δεξιά και το ΠΑΣΟΚ. Σε συνεργασία με το σύνολο της ντόπιας πλουτοκρατικής ολιγαρχίας, μέσα από την κυβέρνηση Τζαννετάκη, την οικουμενική κ.λπ., η εκφυλισμένη ηγεσία του «ΚΚΕ» συνέπραττε έτσι στη μεθόδευση της νέας αντιδραστικής λαίλαπας του «νεοφιλελευθερισμού», που εξαπολύθηκε σε βάρος των πλατιών λαϊκών μαζών εδώ και πάνω από μια δεκαετία.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΦΑΣΗ ΤΟΥ ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΜΟΥ

31. Παρά την ολοκληρωτική χρεοκοπία της ρεβιζιονιστικής ιδεολογίας, των στρατηγικών επιλογών και της πολιτικής τους, με την κατάρρευση και διάλυση της πρώην ΕΣΣΔ και των καθεστώτων του «υπαρκτού σοσιαλισμού», αλλά και με το φιάσκο της ανοιχτής και σε βάρος των λαϊκών μαζών σύμπραξης τους με τα κόμματα της ολιγαρχίας στη χώρα μας, και οι σημερινοί ηγέτες του «ΚΚΕ» με τις θέσεις και την πρακτική τους άλλο σκοπό δεν έχουν από τη συγκάλυψη και διάσωση του ρεβιζιονισμού και της ηγετικής ομάδας που τον εφάρμοσε, την παρεμπόδιση μιας αυθεντικής ανασυγκρότησης και κάθαρσης του επαναστατικού κομμουνιστικού μας κινήματος σε επαναστατική βάση.

32. Έτσι, η παλινόρθωση του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ και την Αν. Ευρώπη, σύμφωνα με τις απόψεις της σημερινής ηγεσίας του «ΚΚΕ», δεν οφείλεται παρά σε κάποια «προβλήματα»

που εμφανίστηκαν ξαφνικά στην «πορεία της περεστρόικα» (την οποία είχε εξάλλου αποδεχτεί και υποστηρίξει και η σημερινή ηγετική ομάδα του «ΚΚΕ»). Από το 20ό Συνέδριο μέχρι την γκορμπατσοφική «νέα σκέψη» δεν διαπιστώνονται παρά κάποια απροσδιόριστα «λάθη» και συγκαλύπτεται ολοκληρωτικά η επικράτηση των δυνάμεων που εκπροσωπούσαν τον καπιταλιστικό δρόμο με τη χρυστσωφική και την μπρεζνιεφική αντεπανάσταση στο κόμμα και στο κράτος. Ούτε γίνεται λόγος, φυσικά, για τη «διεθνή δικτατορία του προλεταριάτου» που ήθελαν να επιβάλουν οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές στο διεθνές κομμουνιστικό κίνημα και σε βάρος των λαών που αγωνίζονταν για τη λευτεριά τους.

33. Ακόμα, οι σημερινοί καθοδηγητές του έχουν το θράσος να ισχυρίζονται, ότι το «ΚΚΕ» «αντιπάλεψε και αντιμετώπισε, με ανοιχτή αυτοκριτική, τις συνέπειες από λάθη και παρεκκλίσεις που σημειώθηκαν στη μακρόχρονη και πολυκύμαντη διαδρομή του» και να τονίζουν ότι πάντα «αντιπάλεψε την αντίληψη της ταξικής συνεργασίας ανάμεσα σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενους». Κι αυτό τη στιγμή που δεν βρίσκουν λέξη να πουν για την πραξικοπηματική διάλυση του παλιού επαναστατικού ΚΚΕ με την 6η και 7η Ολομέλεια. Που δεν έχουν την τσίπα να ζητήσουν ούτε ένα «συγγνώμη» απέναντι στις δεκάδες χιλιάδες τα μέλη και την παλιά επαναστατική ηγεσία του για την προδοσία των ηρωικών τους αγώνων, για τις διώξεις και τα εγκλήματα που διαπράχτηκαν σε βάρος τους. Όταν δεν είναι σε θέση να διαπιστώσουν κανένα «λάθος» και καμιά «παρέκκλιση» στη γραμμή που εφαρμόστηκε πριν, στη διάρκεια και μετά τη φασιστική χούντα. Όταν η διαβόητη και χρεοκοπημένη για το λαό συγκυβέρνηση Τζαννετάκη, η οικουμενική κ.λπ. δεν αποτελούν γι' αυτούς παραδείγματα «ταξικής συνεργασίας».

34. Αυτή η βαθιά αναξιοπιστία και αφερεγγυότητα χαρακτηρίζει και τις σημερινές θέσεις και την πρακτική του «ΚΚΕ». Έτσι, ενώ διακηρύσσει στο 15ο Συνέδριό του την «κατάργηση των δύο σταδίων που είχε επεξεργαστεί το 9ο και το 10ο Συνέδριο» και διαπιστώνει ότι έχουν ωριμάσει «οι υλικές προϋποθέσεις για το σοσιαλισμό στη χώρα μας», αποφεύγει οποιαδήποτε αποστασιοποίηση από την ως τώρα κυρίαρχη γραμμή του «ειρηνικού περάσματος» και δεν παύει να δεσμεύεται από την υπογραφή του κάτω από τον αντικομμουνιστικό Ν. 59. Οι «αριστερές», «ταξικές κορόνες» του, τα «πέντε κόμματα-δύο πολιτικές» κ.λπ. δεν αποτελούν παρά στάχτη στα μάτια των πιο συνειδητών ταξικά εργαζομένων που αναζητούν αγωνιστική διέξοδο από τη σημερινή καπιταλιστική βαρβαρότητα. Αντίστοιχα και το «αντιϊμπεριαλιστικό, αντιμονοπωλιακό, δημοκρατικό μέτωπο» που προτείνει, χωρίς ποτέ να έχει προσδιορίσει σε ποιους απευθύνεται, και το οποίο υπόσχεται ανάμεσα στ' άλλα, «αξιοποίηση των εγχώριων αναπτυξιακών δυνατοτήτων της χώρας», «εθνική, αμυντική πολιτική, που κατοχυρώνει την ασφάλεια της χώρας και τον αντιϊμπεριαλιστικό προσανατολισμό της», «κατάργηση των μεγάλων ιδιωτικών επιχειρήσεων στον τομέα της υγείας και της κοινωνικής ασφάλισης», «εκδημοκρατισμό της δημόσιας διοίκησης, των ενόπλων δυνάμεων, των σωμάτων ασφαλείας, του συστήματος απονομής δικαιοσύνης» κ.λπ., δεν αποτελεί παρά μια νέα ουτοπική, τυχοδιωκτική κι ανεφάρμοστη επανέκδοση των ρεφορμιστικών ρεβιζιονιστικών

αντιλήψεων του «ΚΚΕ» που υπόσχονταν και συνεχίζουν να υπόσχονται τον εξανθρωπισμό του συστήματος πάνω στο έδαφος του καπιταλισμού και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης.

35. Σε μια τέτοια κατεύθυνση ήταν και παραμένει ανέφικτη και η νικηφόρα και αγωνιστική ανάπτυξη του αγώνα των εργαζόμενων «στην καθημερινή τους σύγκρουση με το κεφάλαιο», οδηγώντας τους σε μια συνεχή και ταπεινωτική υποχώρηση, από τα γαρίφαλα στην αστυνομία και τα «ξεφουσκώματα» στις πρόσφατες αγροτικές κινητοποιήσεις, μέχρι τις «απεργίες» και τις κινητοποιήσεις-«τουφεκίες στον αέρα» των τελευταίων χρόνων, που έχουν οδηγήσει στα πρόθυρα της διάλυσης το εργατικό-συνδικαλιστικό κίνημα.

Να γιατί ο συνολικός αναπροσανατολισμός του εργατικού και λαϊκού μας κινήματος στην κατεύθυνση της συντριβής της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας και της «οριστικής κατάργησης του συστήματος της μισθωτής εργασίας» έχει σήμερα ως προϋπόθεση την αποκάλυψη των ελιγμών και την εξουδετέρωση της διαλυτικής και αποπροσανατολιστικής επιρροής του ρεβιζιονισμού μέσα στις πλατιές λαϊκές μάζες. Απαιτεί τη θαρραλέα ανάπτυξη των καθημερινών αγώνων, τη συνένωση με τις αγωνιστικές διαθέσεις όλων των εργαζομένων - και αυτών φυσικά που εξακολουθούν να προσβλέπουν στο «ΚΚΕ» και τη σύνδεσή τους με τη μεγάλη υπόθεση της επαναστατικής ανασυγκρότησης του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος στη χώρα μας.

ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΑΙ Μ-Λ ΚΙΝΗΜΑ

36. Όπως έχουμε ήδη αναφέρει, τα μέλη και τα στελέχη του παλιού ΚΚΕ στη μεγάλη πλειοψηφία τους αντιτάχθηκαν από την πρώτη στιγμή στη διεθνή λαιλαπα του ρεβιζιονισμού, στην αντεπαναστατική, πραξικοπηματική επέμβαση στα εσωτερικά του κόμματός τους. Στην προσφυγιά, στις εξορίες, στις φυλακές, στην παρανομία είναι αμέτρητες οι μαρτυρίες για την ηρωική αντίσταση που αντέταξαν στη διάβρωση, τη διάλυση και τον εκφυλισμό του κινήματός τους. Η επιμονή τους στην υπεράσπιση των επαναστατικών αρχών, η αποκάλυψη της ρεβιζιονιστικής προδοσίας, οι προειδοποιήσεις για τους κινδύνους της καπιταλιστικής παλινόρθωσης, για την πραγματική φύση του ιμπεριαλισμού, για τον χαρακτήρα του αστικού καθεστώτος στη χώρα μας και για τις συνέπειες της εγκατάλειψης του επαναστατικού δρόμου έχουν δικαιωθεί ιστορικά.

Η προσφορά τους, ωστόσο, δεν περιορίζεται στην υπεράσπιση των αρχών και της γενικής γραμμής της προλεταριακής επανάστασης. Χαρακτηρίζεται ακόμα από το γεγονός ότι, παρά τα διαλυτικά χτυπήματα του ρεβιζιονισμού και τις διάσπαρτες δυνάμεις τους,

μπόρεσαν να συμβάλουν επανειλημμένα στους αγώνες των μαζών. Είναι γνωστό ότι χωρίς τις επαναστατικές πρωτοβουλίες και τη δράση των μαρξιστών–λενινιστών και των επαναστατών κομμουνιστών ίσως και να μην είχε υπάρξει η λαϊκή εξέγερση του Πολυτεχνείου· ότι στα χρόνια της μεταπολίτευσης αυτοί ήταν κυρίως που υπεράσπισαν τις επαναστατικές παραδόσεις, τη νομιμότητα των επαναστατικών ιδεών και της επαναστατικής δράσης, ενάντια στις δηλώσεις νομιμοφροσύνης του Ν. 59. Αυτοί αποτέλεσαν την αιχμή της πάλης για δημοκρατικά δικαιώματα, για το δικαίωμα της συγκέντρωσης και της διαδήλωσης, για την ελεύθερη συνδικαλιστική οργάνωση και δράση στο φοιτητικό αλλά και στο εργατικό κίνημα, για το δικαίωμα στην απεργία. Αυτοί βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή της πάλης ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και το σοβιετικό ηγεμονισμό της εποχής. Μέχρι σήμερα και ανεξάρτητα από τις αδυναμίες της μιας ή της άλλης μ-λ οργάνωσης, βρέθηκαν πάντα στο πλευρό κάθε σημαντικής αγωνιστικής πρωτοβουλίας των εργαζόμενων, της φτωχομεσαίας αγροτιάς και της νεολαίας.

37. Χωρίς να θεωρούμε ότι μπορούμε εμείς να υποκαταστήσουμε το μ-λ κίνημα συνολικά στην τόσο αναγκαία αυτοκριτική εξέταση της ως τώρα πορείας του, είμαστε ωστόσο υποχρεωμένοι να εκφράσουμε ορισμένες εκτιμήσεις και για τις μέχρι τώρα αρνητικές πλευρές της. Για το γεγονός ότι καμιά από τις συνιστώσες του κινήματος αυτού δεν έχει μπορέσει να εκπληρώσει μέχρι σήμερα τους διακηρυγμένους στόχους της για την ανασυγκρότηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος στη χώρα μας. Αυτή η πραγματικότητα, καθώς και η πολυδιάσπαση των μ-λ και επαναστατικών κομμουνιστικών οργανώσεων, δεν μπορούν να αποδοθούν σε αντικειμενικούς παράγοντες και μόνο, αλλά και σε συγκεκριμένα λάθη, σε ιδεολογικές, θεωρητικές, πολιτικές και οργανωτικές ανεπάρκειες μπροστά στα καθήκοντα που προέκυπταν κάθε φορά για την ανάπτυξη των ταξικών και πολιτικών αγώνων.

Στη λαθεμένη αντίληψη ότι αρκούσε η γενικόλογη αναφορά στις «αρχές», χωρίς τη συγκεκριμένη κάθε φορά επιβεβαίωσή τους στην πράξη, για να αναβιώσουν οι «παλιές καλές εποχές». Ή ότι αρκούσε να αυτοονομαστούν σε «ένα και μοναδικό» επαναστατικό κόμμα της εργατικής τάξης για να 'ρθει μαζικά ο διάσπαρτος από τα χτυπήματα και τις προδοσίες κόσμος της αριστεράς και να τους πλαισιώσει. Οφείλεται ακόμα στα αριστερά και δεξιά λάθη που έκαναν όσοι προσπάθησαν να αναπτύξουν μια επαναστατική πρακτική. Είναι γεγονός, ακόμα, ότι εξαιτίας εγγενών θεωρητικών, πολιτικών και οργανωτικών αδυναμιών του μ-λ κινήματος, δεν στάθηκε δυνατόν να δοθεί ενωτική επαναστατική διέξοδος σε νέες επαναστατικές δυνάμεις που εμφανίζονταν μέσα από τις διασπάσεις στο χώρο του ρεβιζιονισμού τα τελευταία χρόνια. Ως αποτέλεσμα όλων αυτών, ο κατακερματισμός και η πολυδιάσπαση του επαναστατικού κομμουνιστικού και μ-λ κινήματος είναι φαινόμενο κατανοητό και εξηγήσιμο.

Δεν μπορεί, όμως, να θεωρείται ως κάτι «φυσιολογικό», που είμαστε υποχρεωμένοι να αποδεχόμαστε. Πολύ πιο φυσιολογική και σύμφωνη με τις αρχές του δεν θα 'πρεπε να θεωρείται η επαναστατική ενότητα του κομμουνιστικού κινήματος; Να γιατί εμείς πιστεύουμε ότι αυτή την πολυδιάσπαση θα 'πρεπε να τη δούμε αντίθετα ως συνέπεια της σύγχυσης που έφερε ο ρεβιζιονισμός, αλλά και ως απόδειξη για το γεγονός ότι δεν έχουμε ακόμα καταφέρει να ξεπεράσουμε τις επιπτώσεις και την επιρροή του μέσα στις γραμμές μας. Να γιατί εφαρμογή των επαναστατικών αρχών στις σημερινές συνθήκες σημαίνει για μας επανατοποθέτηση του ζητήματος της αποκατάστασης της ενότητας του επαναστατικού κομμουνιστικού και μ-λ κινήματος.

38. Κατά τη γνώμη μας, τέσσερις είναι οι ενότητες θεμάτων που θα πρέπει να συζητηθούν:

A. Εκτιμήσεις και συμπεράσματα για τους βασικούς σταθμούς του κομμουνιστικού κινήματος. Η μαρξιστική-λενινιστική θεωρία.

B. Το ελληνικό κομμουνιστικό κίνημα. Απολογισμός και συμπεράσματα για την πορεία του μ-λ κινήματος στη χώρα μας.

Γ. Η σημερινή φάση του ιμπεριαλισμού (οικονομική κρίση, ανταγωνισμοί, διάταξη των δυνάμεων). Καθήκοντα της εργατικής τάξης και των λαών.

Δ. Η ελληνική κοινωνία, ο χαρακτήρας της επανάστασης, η διάταξη των πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων, η στρατηγική και τακτική του κινήματος.

Όρος απαράβατος για την προώθηση της ενότητας δεν μπορεί παρά να είναι το κριτήριο της πράξης. «Να εφαρμόζουμε (και όχι απλά να διακηρύσσουμε) το μαρξισμό-λενινισμό και όχι το ρεβιζιονισμό. Να παλεύουμε για την ενότητα και όχι για τη διάσπαση. Να είμαστε ανοιχτοί και ειλικρινείς και να μην καταγινόμαστε με συνωμοσίες, φραξιονισμούς και δολοπλοκίες». Ακόμα, οι «αρχές» δεν μπορούν να θεωρούνται κάτι το αυτονόητο, αλλά πρέπει να αναδειχνονται μέσα από τα σύγχρονα προβλήματα και την πρακτική του κινήματος. Οι υπαρκτές αντιθέσεις ανάμεσα στο «παλιό» και στο «καινούργιο» δεν μπορούν να θεωρούνται κυρίαρχες και η διαχωριστική γραμμή θα πρέπει αντίθετα να τοποθετείται ανάμεσα στην επανάσταση και την αντεπανάσταση. Μόνο στην πράξη και με την κοινή δράση κατακτάται η αμοιβαία εμπιστοσύνη, δοκιμάζονται οι απόψεις και οι πραγματικές διαθέσεις του καθενός.

39. Βέβαια η ενότητα στη δράση δεν γίνεται για να λύσει τα προβλήματα των μ-λ. Η ανάπτυξη της γραμμής του ενιαίου μετώπου είναι ζήτημα αρχής για το κίνημά μας, αποτελεί βασική προϋπόθεση και για την ανάπτυξη της ενότητας των μ-λ. Έχει ως βασική της επιδίωξη την υπεράσπιση και διεύρυνση των κατακτήσεων και δικαιωμάτων των

Συντάχθηκε απο τον/την ΕΚΚΕ

Κυριακή, 13 Νοέμβριος 2011 11:00 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 13 Νοέμβριος 2011 11:34

εργαζομένων και των πλατιών λαϊκών μαζών. Σε επίπεδο πολιτικών δυνάμεων, στη σημερινή φάση αυτή η ενότητα στη δράση δεν μπορεί να αφορά παρά εκείνους τους πολιτικούς χώρους που έχουν στόχο την ανατροπή και όχι τον εξωραϊσμό του συστήματος. Μια τέτοια προσπάθεια για το συντονισμό της κοινής δράσης, αλλά και για την προώθηση της ενότητας της επαναστατικής αριστεράς, με όλες τις θετικές και αρνητικές εμπειρίες και δυσκολίες της, συγκινεί πολύ περισσότερες δυνάμεις από αυτές που ονομάζονται σήμερα μαρξιστικές-λενινιστικές.

Ακόμα, η ενότητα στη δράση, οι συνεργασίες, γίνονται με όσους, παρά τις όποιες πολιτικοϊδεολογικές διαφωνίες τους, μπορούν να δράσουν από κοινού σε συγκεκριμένα επιμέρους ζητήματα (εργατικό, αγροτικό, νεολαιίστικο, αντιϊμπεριαλιστικό-αντιπολεμικό κίνημα κ.λπ.), ή και σε γενικότερα ζητήματα της πολιτικής συγκυρίας εφόσον αυτό είναι δυνατό (και έχει σταθεί αρκετές φορές δυνατό). Προαπαιτούμενη εδώ δεν μπορεί παρά να είναι η αναγκαία και εφικτή πολιτική συμφωνία για την προώθηση ενός αγώνα, ενός κινήματος, ενός πολιτικού στόχου με τον ταυτόχρονο σεβασμό της ιδεολογικοπολιτικής και οργανωτικής αυτονομίας της κάθε δύναμης. Η άρνηση ή υπονόμευση της κοινής δράσης για την προώθηση των συμφερόντων των εργαζομένων και της νεολαίας δεν είναι ένδειξη «επαναστατικής καθαρότητας», αλλά σεχταρισμού και οπορτουνισμού.

Η υπεροχή της μαρξιστικής -λενινιστικής κατεύθυνσης, αν υπάρχει (κι εμείς είμαστε σίγουροι ότι υπάρχει), δεν είναι δυνατόν να αναδειχτεί με την περιχαράκωση, «μέσα στη φορμόλη». Αναδειχνεται στην ανοιχτή αναμέτρηση με τις αστικές και ρεβιζιονιστικές αντιλήψεις. Στη δυνατότητά της να αντιμετωπίζει τα προβλήματα, τα ερωτηματικά τις δυσπιστίες των εργαζομένων και των αγωνιστών της αριστεράς, να διδάσκεται από αυτούς, να τους πείθει, να τους βοηθάει να απαλλαγούν από λαθεμένες ιδέες και αδιέξοδες κατευθύνσεις. Δοκιμάζεται στο αν και κατά πόσο μπορεί να λύνει τα προβλήματα της ταξικής πάλης σε επαναστατική κατεύθυνση.

Σ' αυτού του είδους το συντροφικό διάλογο και την κοινή δράση καλούμε εμείς που υπογράφουμε το κείμενο αυτό.

Δημήτρης Κατσής,

Χρίστος Μπίστης,

Συντάχθηκε απο τον/την ΕΚΚΕ

Κυριακή, 13 Νοέμβριος 2011 11:00 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 13 Νοέμβριος 2011 11:34

Βασίλης Παπασωτηρίου

Φλεβάρης 2000